

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 16 Φεβρουαρίου 1902

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 7

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

— "Ὁχι, κύριε Μάξ, ἂς μὴ προχωρήσωμεν. . . Εἶνε βέβαιον, ὅτι κάποια νομαδικὴ φυλὴ συνηθροίσθη εἰς αὐτὸ τὸ μέρος. . . Ποῖος ξέρει τῶρα διὰ ποῖον λόγον οἱ ἄνθρωποι κινοῦν αὐτοὺς τοὺς δαυλοὺς, καὶ διατί κατέφυγαν ἑξαφνα ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα. . . Μήπως διατηροῦν τὰ φῶτα διὰ νὰ πομπικρύνουν τὰ θηρία ; . . .

— Ποιὰ θηρία ; . . . ἀπήντησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. "Ἄν ἦσαν πάνθηρες, ὕαιναι, ἄγριοι βόες, θὰ ἤκούαμεν τὰς φωνὰς των, τοὺς μυκηθμούς των· ἐν ᾧ ὁ μόνος κρότος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔρχεται, εἶνε τὸ κράκισμα τῶν πυρσῶν, ποὺ ἀπειλοῦν νὰ ἐμπρήσουν τὸ δάσος. Θέλω νὰ μάθω. . .

Καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἐπροχώρησε μερικά βήματα, ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ Λάγκας, τὸν ὁποῖον ὁ Κάμης εἰς μάτην ἐκάλει πλῆσιόν του.

Ὁ ὁδηγὸς δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ, βλέπων ὅτι ἦτο ἀνίσχυρος νὰ συγχρατῇ τὴν ἀνυπεμονησίαν τοῦ Γάλλου. Καὶ μὴ θέλων νὰ τον ἀφίσῃ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ μόνος, ἠτοιμάζετο νὰ τον συνοδεύσῃ μέχρι τῶν πρώτων δένδρων τοῦ δάσους, ἂν καὶ κατὰ τὴν γνώμην του, τὸ κίνημα αὐτὸ ἦτο ἀσυγχαρήτως παράτολμον.

"Ἐξαφνα ἐσταμάτησε, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Λάγκας ἐστέκοντο καὶ αὐτοί. Καὶ οἱ τρεῖς ἔστρεψαν τὰ νῶτα πρὸς τὸ δάσος. Δὲν εἴλκυον πλέον τὴν προσοχὴν των τὰ ἀνεξήγητα φῶτα. Ἀλλως τε, ὡς ὑπὸ τὴν πνοὴν αἰφνιδίας θυσέλλης, αἱ δάδες ἐσβέσθησαν πρὸ ὀλίγου, καὶ σκότῃ πυκνὰ ἐκάλυπτον τὸν ὁρίζοντα.

Ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος, ἀπὸ

πολὺ μακράν, ἤρχετο ὡς μία βοή, κάτι ὡς συναυλία μυκηθμῶν παρατεταμένων, ρόγχων ἑρρίνων, ὥστε θὰ ἔλεγεσ ὅτι κάποιον ἀρμένιον γιγαντιαῖον διέχυνε τοὺς ἰσχυροὺς του στόνους ἀνά τὴν ἐπιφάνειαν τῆς πεδιάδος.

Μήπως ἦτο θύελλα, ἡ ὁποία ἀνήρχετο ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῆς ὁποίας αἱ πρῶται βρονταὶ συνετάρασσον ἤδη τὴν ἀτμόσφαιραν ;

"Ὁχι. Τὸ εἶπομεν καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, δὲν ἐπρόκειτο περὶ μετεωρολογικοῦ φαινομένου, ἐξ ἐκεῖνων τὰ ὁποῖα τόσον συχνὰ συνταράσσουσιν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν ἰσημερινὴν Ἀφρικὴν. . . Οἱ μυκηθμοὶ οὗτοι ἦσαν μᾶλλον μυκηθμοὶ ζώων παρὰ βρονταὶ ἐξ οὐρανοῦ. Θὰ ἐξήρχοντο ἀπὸ στόματα φοβερά, καὶ ὅχι ἀπὸ σύννεφα πλήρη ἤλεκτρισμοῦ. Οὐδεμία ἄλλως τε ἀστραπή. οὐδεμία φωτεινὴ αὐλαξ διέσχίζε τὰ ἐπάλληλα νέφη, τὰ συσσωρευμένα ὑπεράνω τοῦ νοτίου ὁρίζοντος.

— Τί εἶνε αὐτό, Κάμης ; . . . ἠρώτησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

— Ὅπισω !.. ἀνέκραξεν εἰς ἀπάντησιν ὁ ὁδηγός.

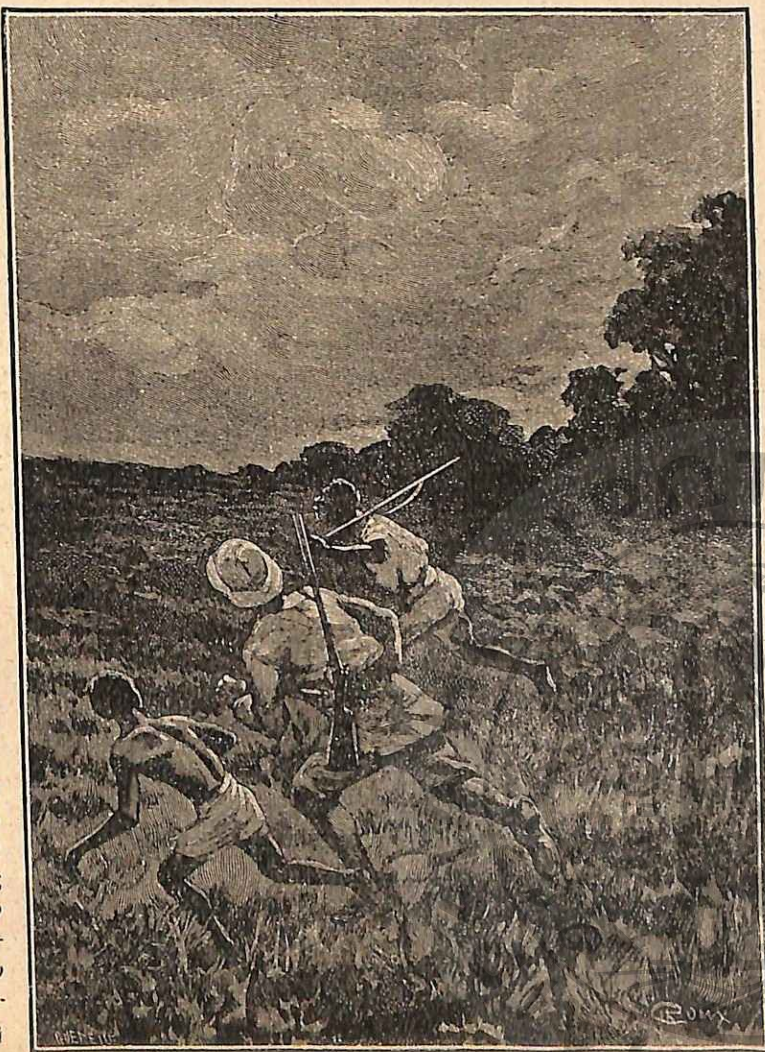
— Μήπως εἶνε ; . . . ὑπέλαβεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

Καὶ τείνων τὸ οὖς πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην, ἤκουσε κάτι ὡς σάλπισμα εὐδιακριτότερον, στρυγμῶδες ἐνίοτε ὡς σφύριγμα ἀτμομηχανῆς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης βοῆς, ἡ ὁποία ἐπλησίαζε καὶ ἐγίνετο ὀλογὸν ἰσχυρότερα.

— Ὅπισω ! ἀνέκραξε πάλιν ὁ ὁδηγός· δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν οὔτε στιγμήν ! Τροχάδην !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.
ΔΙΑΣΚΟΡΗΣΜΟΣ

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ὁ Κάμης καὶ ὁ Λάγκας, εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν δέκα λεπτῶν, διήνυσαν τὰ χίλια πεντακόσια μέτρα, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐχώριζαν ἀπὸ τὸν γήλοφον. Δὲν ἐστράφησαν μάλιστα

«Δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν οὔτε στιγμήν ! Τροχάδην !» (Σελ. 49, στ. γ'.)

οὔτε μίαν φοράν. διὰ τὴν ἰδὺν μήπως οἱ ἰθαγενεῖς, ἀφ' οὗ ἐσθυσαν τὰ φῶτά των, ἤρχισαν γὰρ τοὺς καταδιώκουν. Ἀλλ' ὡς τε τοιοῦτον καὶ δὲν συνέβαινε, καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους ἐκασίλευεν ἄκρα ἡσυχία, καθ' ἣν χρόνον πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, ἡ πεδιάς παρουσίαζε ταραχὴν ἀόριστον, συγκεχυμένην, καὶ ἀντήχει ἀπὸ ὀρυμαγδόν.

Ὅταν οἱ δύο ἄνδρες καὶ τὸ παιδίον ἐφθασαν παρὰ τὸν γήλοφον, εὗρον τὸ κερβάνιον κατεχόμενον ὑπὸ τρόμου, — τρέμου δικαιοσύνης ἀπὸ τὴν ἀπειλὴν ἐνὸς κινδύνου, κατὰ τοῦ ὁποίου οὔτε τὸ θάρρος ἴσχυεν οὔτε ἡ εὐφυΐα. Νὰ τον ἀντιμετωπίσουν; Ἀδύνατον! Νὰ τραποῦν πρὸ αὐτοῦ εἰς φυγὴν; Ἀλλ' ἀρά γε θὰ ἐπρόφθανον νὰ τὸ κάμουν;

Ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Κάμης ἐπλησίασαν ἀμέσως τὸν Τζὼν Κόρτ καὶ τὸν Οὐρδάξ, ἱσταμένους εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα βηματίων ἔμπροσθεν τοῦ γηλόφου.

— Ἀγέλη ἐλεφάντων! .. ἀνέκραξεν ὁ ὁδηγός.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Πορτογάλος· καὶ μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας θὰ εἴνε ἐπὰν μας.

— Ἀς τρέξωμεν εἰς τὸ δάσος, εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Τὸ δάσος δὲν θὰ τοὺς σταματήσῃ... ἀπεκρίθη ὁ Κάμης.

— Καὶ οἱ ἰθαγενεῖς; .. ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Δὲν κατωρθώσαμεν νὰ τοὺς ἰδοῦμεν, ἀπεκρίθη ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ.

— Ὅπως δὴ ποτε, δὲν πρέπει νὰ ἐφυγαν ἀπὸ τὸ δάσος.

— Βεβαίως οὐκ!

Μακρὰν, εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας περίπου λεύγης, διεκρίνετο μέγας κυματισμὸς σκιερῶν ὄγκων, οἱ ὅποιοι μετεκινούντο ἐπὶ ἐκτάσεως ἑκατὸν ὀργυῶν. Ναί· ἦτο ὡς πελώριον κύμα, συστρεφόμενον καὶ ἀνυψούμενον μετὰ πατάγου. Ὁ σεισμὸς τοῦ βαρέος βηματισμοῦ, μεταδιδόμενος διὰ τοῦ ἐλαστικοῦ στρώματος τοῦ ἐδάφους, ἐγένετο αἰσθητὸς μέχρι τοῦ γηλόφου τῶν ταμαρινιδένδρων. Συγχρόνως ὁ μυκηθμὸς προσελάμβανεν ἑντασιν φοβερὰν. Συριγμοὶ ὀξεῖς, σαλπίσματα διάτορα ἐξέφευγον ἀπὸ τὰς ἑκατοντάδας ἐκείνας τῶν προβοσκίδων, ὡς ἀπὸ τόσας σάλπιγγας, φεσμένης ὑπὸ πνευμάτων ἰσχυρῶν.

Τὸ κυνήγιον τῶν πελωρίων τούτων ζῶων παρουσιάζει κινδύνους σοβαροῦς. Ὅταν οἱ κυνηγοὶ τὰ ἐπιτυχάνουν μεμονωμένα, ὅταν κατορθώνουν νὰ ποχωρίσουν ἀπὸ τὴν ἀγέλην, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει, κανὲν τῶν παχυδέρμων, ὅταν εἰμποροῦν νὰ τὸ πυροβολήσουν ὑπὸ ὄρους ἐξασφαλίζοντας τὴν ἐπιτυχίαν τῆς βολῆς, νὰ τοῦ φυτεύσουν μετὰ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ὥτὸς μίαν σφαῖραν, ἡ ὁποία το φονεῖ σκεδὸν αὐτοστιγμῇ, — τότε, ἀλλὰ τότε μόνον, ὁ κίνδυνος τοῦ κυνηγίου τούτου δὲν εἴνε

τόσον μέγας. Ὅταν ὅμως πρόκειται περὶ ἀγέλης, ἔστω καὶ ὑπὸ ὀλίγων μόνον ζῶων ἀποτελουμένης, ἡ ἄκρα σύνεσις καὶ αἱ αὐστηρότεροι προφυλάξεις ἀποβαίνουν ἀπαραίτητοι. Ἐνταῖον πέντε ἢ ἕξ ζευγῶν ἐλεφάντων θυμωμένων, πᾶσα ἀντίστασις εἴνε ἀδύνατος, διότι τότε, ὅπως θὰ ἔλεγε κανεὶς μαθηματικὸς, ὁ ὄγκος τῶν πολυπλασιάζεται ἐπὶ τὸ τετράγωνον τῆς ταχύτητός των.

Καὶ ἂν τὰ φοβερά αὐτὰ θηρία ἤθελε ἐπιπέσουν ἐναντίον στρατοπέδου κατὰ ἑκατοντάδας, — καὶ αἱ τὸσον πολυπληθεῖς ἀγέλαι δὲν εἴνε πρᾶγμα σπάνιον, — τίποτε πλέον δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸν νὰ ἀνακόψῃ τὴν ὁρμὴν των, ὅπως τίποτε δὲν ἀνακόπτει τὴν ὁρμὴν τῆς χιονοστοιβάδος, τοῦ καταρράκτου, τῆς καταγιγίδος.

Ἐν τούτοις, ὅσον καὶ ἂν εἴνε πολυπληθεῖς, τὸ εἶδος δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἐξαλειφθῇ. Ἐξ αἰτίας τοῦ πολυτίμου ἐλεφαντόδοντος, κυνηγοὶν τοὺς ἐλεφάντας λυσσώδως. Κατὰ τοὺς πιθανωτέρους ὑπολογισμούς, φονεύονται περὶ τὰς τεσσαράκοντα χιλιάδας κατ' ἔτος ἐπὶ τῆς ἀφρικανικῆς ἡπείρου, αἱ ὁποῖαι παράγουν ἐπτακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας χιλιόγραμμα ἐλεφαντόδοντος, ἀποστελλομένου εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Μετὰ πεντήκοντα ἐτη δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον ἐλεφάντες! Ἀλλ' ἀρά γε διὰ τῆς ἐξημερώσεως, τὰ πολυτίμα αὐτὰ ζῶα δὲν θὰ ἦσαν πολυτιμώτερα ὡς κατοικίδια, ἀφ' οὗ εἰς μόνος ἐλέφας εἴνε ἱκανὸς νὰ βαστάσῃ τὸ φορτίον τριακονταδύο ἀνδρῶν, καὶ νὰ κάμῃ τετράκις περισσότερον δρόμον;

Καὶ ἐκτὸς τούτου, ὡς κατοικίδια, θὰ ἤξιζαν χιλία πεντακόσια ἕως δύο χιλιάδας φράγκων ἕκαστον, — ὅπως εἰς τὰς Ἰνδίας — ἐν ᾧ διὰ τοῦ θανάτου των μὴδὲς κερδίζει τις ἑκατὸν φράγκα ἀπὸ ἑκαστοῦ ἐλεφάντα. Ὅσον διὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς τῶν παχυδέρμων τούτων, φαίνεται ὅτι εἴνε σημαντική, καὶ εἴνε σπάνιον νὰ εὕρῃ κανεὶς τοὺς σκελετοὺς ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀπέθανον διὰ φυσικοῦ θανάτου.

Ὁ ἐλέφας τῆς Ἀφρικῆς καὶ ὁ ἐλέφας τῆς Ἀσίας ἀποτελοῦν τὰ δύο μόνον εἶδη, τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν σήμερον. Ὑφίσταται κάποια διαφορὰ μετὰ τῶν ἂν οἱ πρῶτοι εἴνε κατώτεροι τὸ ἀνάστημα ἀπὸ τοὺς ἀσιατικούς, ἂν τὸ δέρμα των εἴνε βαθύτερον καὶ τὸ μέτωπόν των πλέον στρογγυλόν, ἀλλὰ τὰ ὥτα των εἴνε μεγαλύτερα, οἱ χυλιδόντες μακρότεροι, καὶ δεικνύουν ἥθος ἀγριώτερον, σχεδὸν ἀνημέρευτον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΤΟΥ ΜΙΝΩΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΟΥΜΕΙΣΘΕ τὴν ἱστορίαν τοῦ Μινωταύρου, τοῦ τόσον φοβεροῦ διὰ τοὺς νεαροὺς Ἀθηναίους τῆς πανρχαίας ἐποχῆς, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ ἥρως Ὁθησεύς. Κάποτε ὁ Μίνως εἶχεν ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Ἀθηναίων, καὶ νικήσας αὐτοὺς, τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ στέλλουν κατ' ἔτος εἰς τὴν Κρήτην δέκα νεάνιδας καὶ δέκα νέους, τοὺς ὁποῖους ἔρριπτεν ὡς βορὰν εἰς τὸν Μινωταύρον, τὸ τέρας τοῦ Λαβυρίνθου. Μεταξὺ τῶν θυμάτων αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ Ὁθησεύς, ὁ ὁποῖος, ἀντὶ νὰ σταθῇ νὰ τον φάγουν, ὅπως οἱ δυστυχεῖς προνάτοχοί του, ἐπάλαισεν μετὰ τὸν Μινωταύρον, τὸν ἐφόνευσεν, καὶ ἀπῆλλαξε τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τὸν σκληρότατον ἐκεῖνον φόρον.

Ἡ ἱστορία αὕτη εἴνε μῦθος, καὶ ὅπως καθε μῦθος, ἐπιδέχεται μίαν ἐξηγήσιν. Ὑπὸ τὸν μῦθον δηλαδὴ κρύπτεται μία ἀλήθεια, — ἀλλὰ ποία ἀλήθεια κρύπτεται ὑπὸ τὸν μῦθον τοῦ Μινωταύρου, αὐτὸ ἕως τώρα ἦτο ἄγνωστον. Αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Κρήτης, αἱ ὁποῖαι ἀπεκαλύψαν τόσα περιέργα καὶ σπουδαῖα πράγματα, καὶ περὶ τῶν ὁποίων τόσος λόγος γίνεται κατ' αὐτάς, ἐπέχυσαν ἐν ἀπρόοπτον φῶς καὶ ἐπὶ τοῦ Μινωταύρου. καὶ μᾶς τον ἐδείξαν ὑπὸ τὴν ἀληθῆ του ὄψιν.

Ὁ κ. Έβανς, ὁ ἀγγλὸς ἀρχαιολόγος, ὁ ὁποῖος διηθύνει τὰς πολυθρυλλήτους ἀνασκαφὰς τῆς Κνωσοῦ, φαίνεται πεπεισμένος ὅτι εὗρε τὴν λύσιν καὶ αὐτοῦ τοῦ προβλήματος: Εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Μίνως ὑπῆρχεν ἀμφιθέατρον, ὅπως τὰ ρωμαϊκά, ὅπου ἐρρίπτοντο εἰς τὰ θηρία ἄνθρωποι, — κατὰ δικὸν βέβαιον ἢ αἰχμαλώτοι, — καὶ κατεσπαράσσοντο ἐνώπιον θεατῶν, οἱ ὁποῖοι εὗρισκον διασκέδασιν εἰς τοιαῦτα ἀπαίσια θεάματα. Τὴν τύχην αὐτὴν ὑφίσταντο καὶ οἱ κατ' ἔτος στελλόμενοι ἐξ Ἀθηνῶν νέοι καὶ νεάνιδες. Τὰ δὲ θηρία, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐσπάρασσον, ἦσαν ταῦροι. Ἐκ τούτου λοιπὸν τοῦ πραγματικοῦ γεγονότος ἐπλάσθη ὁ μῦθος. Εἰς τὴν φαντασίαν τῶν Ἀθηναίων ὁ Μίνως ὡς τ α υ ρ ο ς, τὸ τρομερὸν τέρας, ἐξεπρωσώπει τὸ ὅς τ α υ ρ ο ς τ ο ὺ Μίνως, τὸ δὲ ἀμφιθέατρον καὶ τὸ ἀνάκτορον, κτίρια πολυδαίδαλα, ἦσαν ὁ Λαβύρινθος. Ὁ Ὁθησεύς, ὡς ἥρως ποῦ ἦτο, ἐπάλαισεν μετὰ τὸν ταῦρον καὶ τον ἐφόνευσεν. Ἰδοὺ κατόρθωμα, τὸ ὁποῖον καὶ τῆς μυθολογικῆς τοῦ ἀγγλῆς ἀπογο-

μνόμενον, μένει καὶ πάλιν κατόρθωμα.

Αὕτη εἴνε ἡ ἐξηγήσις τοῦ κ. Έβανς. Δὲν ἤξεύρω ἂν οἱ ἀρχαιολόγοι καὶ οἱ ἱστορικοὶ θὰ τὴν παραδεχθῶν ὡς ὀρθήν. Ἀδιάφορον· σὰς τὴν ἀνέφερα ὡς παράδειγμα, διὰ νὰ ἐνοήσετε πόσον σπουδαῖα εἴνε αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Κρήτης, καὶ πόσα θαυμάσια ἐφερεν εἰς φῶς ἡ Κνωσὸς αὐτῇ, ἡ ὁποία θὰ εἴνε εἰς τὸ ἐξῆς περιφημὸς εἰς τὴν ἐπιστήμην, ὅπως ἡ Τροία, αἱ Μυκῆναι, ἡ Τύρινς καὶ οἱ λοιποὶ τόποι τῶν μεγάλων ἀνασκαφῶν.

Καὶ σημειώσατε, ὅτι τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα εἴνε ἴσως ἀπὸ τὰ μικρότερα, ἀπὸ τὰ πλέον ἀσημαντά. Φαντασθῆτε μόνον ὅτι εἰς τὴν Κνωσὸν ἀπεκαλύφθη τὸ ἀνάκτορον τοῦ Μίνως, τοῦ μυθικοῦ τούτου βασιλέως τῆς Κρήτης, ὁ ὁποῖος μετὰ θάνατον ἐπροβιβάσθη εἰς κριτὴν τοῦ Ἀδου. Φαντασθῆτε, ὅτι ὁλόκληρος πολιτισμὸς ἤχθη εἰς φῶς, πολιτισμὸς πανάρχαιος, ὁλοκλήρους χιλιετηρίδας ἀρχαιότερος τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁμήρου, πολιτισμὸς ἐντελὲς ἀγνωστος, περὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχομεν γνῶσιν!

Φαντασθῆτε ὅτι ἀνεκαλύφθησαν ἐπιγραφαὶ, πλείνθι γραμμέναι μετὰ ἀλφάβητον ἄγνωστον, πολλοὺς αἰῶνας ἀρχαιότερον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἐφερεν ὁ Κάδμος ἀπὸ τὴν Φοινίκην, — μετὰ ἀλφάβητον παράδοxon καὶ ἀκατανόητον, ὅπως τὰ ἱερογλυφικὰ τῶν Αἰγυπτίων, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ἀκόμη ἕνα γρίφον πρὸς λύσιν διὰ τοὺς ἀρχαιολόγους. Μόνον τοὺς ἀριθμοὺς κατάρθωσεν ἕως τώρα νὰ ἀναγνώσῃ ὁ κ. Έβανς. Ἀλλὰ θάναγνωσθῶν καὶ αἱ λέξεις.

Πρῶτα θὰ παρασταθῇ τὸ πρῶτον μέρος, δηλαδὴ ἡ λέξις ἐν. Εἰς τὴν κενὴν σκηνὴν παρουσιάζεται εἰς τῶν παικτῶν, ἐνδεδμενὸς ὅπως θελεῖ, καὶ ἀνατείνει τὴν χεῖρα μετὰ ὑψωμένον τὸν ἀντίχειρα, ὡς νὰ μετᾷ: ἐν!

Καὶ ἐξέρχεται ἡ πρώτη λέξις παρεστάθη.

Ἡ σκηνὴ μένει πάλιν κενή. Τώρα οἱ θεαταὶ περιμένουν τὴν δευτέραν λέξιν, ἡ ὁποία εἴνε ἐδ ρ α. Παρουσιάζεται ὁ ἴδιος ἢ ἄλλος τις ἐκ τῶν παικτῶν, λαμβάνει ἐν καθίσμα καὶ κάθηται. Αὐτὸ ἀρκεῖ. Φεύγει. Τώρα θὰ παρασταθῇ τὸ σύνολον, δηλαδὴ ἡ λέξις ἐν ἐδ ρ α. Εἰς τὴν σκηνὴν ἐμφανίζονται δύο, τρεῖς ἢ περισσότεροι παῖκται, ἐνδεδμενὸι ὡς λησταὶ καὶ ὠπλιστοὶ, κρύπτονται ὅπου εἰμποροῦν — ἡ σκηνὴ πρέπει νὰ ἔχη κενὸν μέρος κατάλληλον πρὸς τοῦτο, — καὶ παραφυλάττουν, ἐνδεδμενὸι ὡς τὸ θυμὰ των. Μετ' ὀλίγον ἐμφανίζεται καὶ τὸ θυμὰ, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ εἴνε κανεὶς ταξιδιωτῆς, ἐνδεδμενὸς καταλλήλως (καὶ μετὰ συνοδείαν, ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν παικτῶν το ἐπιτρέπῃ), καὶ ἐν ᾧ διέρχεται ἀμέριμνος, αἰφνης οἱ λησταὶ ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ κρησφύγετον, ἐπιπίπτουν κατ'

Ἀλήθεια, δὲν εἴνε ὥραία ἐπιστήμη ἡ ἀρχαιολογία; Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος ἐγγλεῖται παντοῦ τοιοῦτους θησαυροὺς, ἡ ἐπιστήμη αὕτη δὲν ἐπρεπε νὰ σπουδάζεται περισσότερο; .. Καὶ ἔμως, ἐν ᾧ πλημμυροῦν τὸ Πανεπιστήμιόν μας οἱ ἱατροὶ καὶ οἱ δικηγόροι, οἱ φιλόλογοι οἱ κατὰ γινόμενοι ἐιδικῶς εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν μετροῦνται εἰς τὰ δάκτυλα. Διὰ τὴν ἀρά γε;

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ «ΖΩΝΤΑΝΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ»

[ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΝ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣ]

Τὸ παιγνίδιον τοῦτο, ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ποῦ παίζονται εἰς τὰς συναναστροφάς, ὀνομάζεται γαλλιστὶ «Charades animées». Ἡμποροῦμεν ἔμως νὰ τὸ ὀνομάσωμεν μετὰ τὸ γενικώτερον ὄνομα «ζωντανὰ αἰνίγματα» ἂν καὶ πρόκειται, καθὼς θὰ ἰδῇτε, μόνον περὶ Λεξιγρίφων.

Οἱ Λεξιγρίφοι (ἢ καὶ Συλλαβόγριφοι,) προτείνονται πρὸς λύσιν εἰς τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν συναναστροφήν μετὰ τὴν διαφοράν ὅμως, ὅτι ἀντὶ νὰ εἴνε γραμμένοι εἰς στίχους καὶ νὰ παγγέλλωνται ἀπλῶς, παριστάνουν ἐπὶ μικρᾷ σκηνῇ ἡ ἐξέδρας, πρὸς τοῦτο ἐτοιμαζόμενης εἰς τὴν αἴθουσαν. Καὶ ἰδοὺ πῶς:

Ἀς ὑποθέσωμεν — σὰς το λέγω ἐμπιστευτικῶς, διότι οἱ θεαταὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθουν, — ὅτι πρόκειται νὰ προταθῇ ὁ Λεξιγρίφος: ἐν ἐδ ρ α (ἐν, ἐδ ρ α.)

Πρῶτα θὰ παρασταθῇ τὸ πρῶτον μέρος, δηλαδὴ ἡ λέξις ἐν.

Εἰς τὴν κενὴν σκηνὴν παρουσιάζεται εἰς τῶν παικτῶν, ἐνδεδμενὸς ὅπως θελεῖ, καὶ ἀνατείνει τὴν χεῖρα μετὰ ὑψωμένον τὸν ἀντίχειρα, ὡς νὰ μετᾷ: ἐν!

Καὶ ἐξέρχεται ἡ πρώτη λέξις παρεστάθη.

Ἡ σκηνὴ μένει πάλιν κενή. Τώρα οἱ θεαταὶ περιμένουν τὴν δευτέραν λέξιν, ἡ ὁποία εἴνε ἐδ ρ α.

Παρουσιάζεται ὁ ἴδιος ἢ ἄλλος τις ἐκ τῶν παικτῶν, λαμβάνει ἐν καθίσμα καὶ κάθηται. Αὐτὸ ἀρκεῖ. Φεύγει.

Τώρα θὰ παρασταθῇ τὸ σύνολον, δηλαδὴ ἡ λέξις ἐν ἐδ ρ α. Εἰς τὴν σκηνὴν ἐμφανίζονται δύο, τρεῖς ἢ περισσότεροι παῖκται, ἐνδεδμενὸι ὡς λησταὶ καὶ ὠπλιστοὶ, κρύπτονται ὅπου εἰμποροῦν — ἡ σκηνὴ πρέπει νὰ ἔχη κενὸν μέρος κατάλληλον πρὸς τοῦτο, — καὶ παραφυλάττουν, ἐνδεδμενὸι ὡς τὸ θυμὰ των. Μετ' ὀλίγον ἐμφανίζεται καὶ τὸ θυμὰ, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ εἴνε κανεὶς ταξιδιωτῆς, ἐνδεδμενὸς καταλλήλως (καὶ μετὰ συνοδείαν, ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν παικτῶν το ἐπιτρέπῃ), καὶ ἐν ᾧ διέρχεται ἀμέριμνος, αἰφνης οἱ λησταὶ ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ κρησφύγετον, ἐπιπίπτουν κατ'

αὐτοῦ καὶ... πίπτει ἡ αὐλαία (ἂν ὑπάρχῃ.) Ἡ παράστασις ἐτελείωσεν. Χειροκροτήματα. Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ λύσουν τὸν Λεξιγρίφον οἱ θεαταὶ, οἱ ὁποῖοι παρηκολούθησαν μετὰ προσοχὴν τὰ τρία τοῦ μέρους. Καὶ βεβαίως οἱ εὐφύεστεροι θὰ τον λύσουν. Ἀλλὰ τώρα χειροκροτοῦν οἱ παῖκται.

Ἐν ἄλλο παράδειγμα: Ὁ Λεξιγρίφος Θεμ: σ τ ο κ λ ῆ ς, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ μέρη: Θέμις, τό, κλείς.

Πρῶτα μία τῶν παικτριδῶν ἐμφανίζεται ἐνδεδμενὴ ὡς Θέμις, κρατοῦσα ζυγαρίαν. Ἐπειτα δύο παῖκται (ἢ δύο παῖκται) σχηματίζουν τὸ ἄρθρον ΤΟ διὰ τῆς καταλλήλου τοποθετήσεως τῶν χειρῶν (ἢ μία κάμνει τὸ Τ καὶ ἡ ἄλλη κάμνει τὸ Ο.) Ἐπειτα παρουσιάζεται ἄλλος κρατῶν ἕνα κλειδί· καὶ τέλος ἐμφανίζεται εἰς παίκτης μετὰ στολὴν ἀρχαίου Ἀθηναίου.

Ἡμποροῦσα νὰ σας δώσω καὶ ἄλλα παραδείγματα, ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὰ δύο αὐτὰ ἀρκοῦν διὰ νὰ σας μάθουν τὸν τρόπον, μετὰ τὸν ὁποῖον ζωντανεύουν τὰ αἰνίγματα.

Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ διασκεδαστικώτατον αὐτὸ παιγνίδιον, χρειάζονται δύο πράγματα: πρῶτον πολυτέλεια καὶ πλοῦτος σκηνηκῶν, διὰ νὰ εἴνε ὥραϊον τὸ θέαμα, καὶ δι' ἐκείνους ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπιδίδουν εἰς λύσεις Λεξιγρίφων· καὶ δευτέρον εὐφυΐα καὶ καλαισθησία ἐκ μέρους τῶν παικτῶν, διὰ νὰ ἐκλέγουν καλοὺς Λεξιγρίφους καὶ προπάντων διὰ νὰ ἐφευρίσκουν τὸν καταλλήλοτερον καὶ τὸν καλλιτεχνικώτερον τρόπον, μετὰ τὸν ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ παρασταθῇ κάθε λέξις.

Φαίνεται, ὅτι τὸ δευτέρον τοῦτο εἴνε τὸ μᾶλλον ἀπαραίτητον. Ὁλίγοι εὐφύεις παῖκται, καὶ χωρὶς σκηνηκῶν πλοῦτον, καὶ χωρὶς σκηνὴν ἀκόμη, ἐκ τοῦ προχείρου μόνον καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων, εἰμποροῦν νὰ κάμουν θαυμάσια «ζωντανὰ αἰνίγματα» καὶ νὰ τέρψουν καὶ τὴν δυσκολώτεραν ὁμήγυριν. Ἀπεναντίας, ὅταν οἱ παῖκται δὲν εἴνε εὐφύεις, καὶ ἡ ὥραιότερα σκηνὴ, καὶ ὁ πλουσιώτερος σκηνηκὸς διάκοσμος δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ δώσῃ χάριν καὶ εὐφυΐαν εἰς τὸ παιγνίδιον των.

Σὰς εἶπα ὅτι τὰ «ζωντανὰ αἰνίγματα» εἴνε μόνον Λεξιγρίφοι ἢ Συλλαβόγριφοι. Ἐν τούτοις ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ ἐφευρετικότης τῶν παικτῶν ὑπερβαίνει κάποτε τὰ ὅρια ἐπιτυχῶς. Ἐτυχὰ εἰς μίαν συναναστροφήν, ὅπου παρέστησαν ὁλόκληρον... παροιμίαν. Καὶ μετὰ τὸν ἀπλοῦστερον τρόπον: Ἐνα κορίτσι ἐφόρεσε μίαν περισκεφαλαίαν χαρτίνην καὶ ὠπλίσθη μετὰ δόρυ καὶ μετὰ ἀσπίδα. Ἦτο ἡ Ἀθηνᾶ. Ἐνας ἐκ τῶν παικτῶν τὴν ἐπῆρε μετὰ τὸ σὺ καὶ διέσχισε μαζί της τὴν σκηνὴν, κινῶν ζωηρῶς τὴν χεῖρά του. Ἐμμαντεύσατε βέβαια τὴν λύσιν: Σὺ ν' Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κί νει!

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Ἐξαφνα ἐσταμάτησεν.
Εἰς τὴν φωτεινὴν νύκτα, ἤκούετο ψι-
θυρος συνομιλίας.

Ἠκροάσθη.

Αἱ φωναί, ἐπίτηδες σιγανοί, ἀνέβαι-
ναν ἀπὸ μίαν μικρὰν χαράδραν, παρὰ τὸ
χεῖλος τῆς ὁποίας ἐβάδιζε.

Παραμερίσασα δύο χαμηλοὺς κλάδους
ἰτέας, ἠμπόρεσε νὰ κυττάξῃ εἰς τὸ βάθος.

λαμψέπρος στιγμὴν ἢ σκοτεινὴν του μορφῇ.
— Ἐγὼ τὴν ἔχω καλλίτερα! εἶπε.
Θὰ πάρω τόσα χρήματα, ποῦ θὰ ἤμπο-
ρέσω, νὰ χοράσω ἐδῶ τὸ μεγαλύτερο
κράλ ποῦ ὑπάρχει! ὦ, εἶμαι βε-
βαίωτος, ὅτι θὰ μου δώσουν ὅσα τοὺς
ζητήσω, διὰ τὰ πάρα οὐκ ἐπίσω...

— Ἀ, μπᾶ! ἐμένα δὲν μᾶρέσουν τόσῳ
ἐπικίνδυνον πράγματι, ἀπεκρίθη ὁ Κινέ-
ζος. Καὶ ἐπειτα... (ἐδῶ ἡ φωνὴ του ἔγι-
νεν ἀκόμη σιγανωτέρα,) ἐγὼ ἐκδικούμαι.
Ἡ ἐκδίκησις εἶνε πρὸς γλυκεῖα ἀπὸ τὰ
χρήματα. Θὰ ἐδίνα καὶ τὴ ζαή μου

γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ μιὰ καὶ καλὴ
τοὺς ἀρχηγούς καὶ τοὺς ἀφεν-
τάδες αὐτοῦ τοῦ τόπου, ποῦ
βασανίζουν ἔτσι ὅσους δὲν
εἶνε ἄσπροι σὰν κι' αὐτούς...
Βάλε τώρα ποῦ οἱ Ἀγγλοὶ
θὰ με ἀνταμείψουν μὲ τὸ πα-
ραπάνω γι' αὐτό που θὰ κά-
μω... ἂ, εἶμαι βέβαιος!

Μορφασμὸς σκληροῦ μί-
σους διέστρεψε τὸ κίτρινον
πρόσωπον τοῦ ὑπηρετοῦ. Ἀλλ'
ἦτο ὡς ἀστραπή. Τὰ χαρα-
κτηριστικά του ἀνέλαβον ἀμέ-
σως τὴν ἀπαθὴ ἐκείνην ἐκ-
φρασιν. τὴν συνεισμένην.

Ὁ Ζουλοῦ ἐσηκώθη.

— Τελος πάντων, εἶπεν,
εἴμεθα σύμφωνοι... Μὴν
ἔρχῃς... Ἀς φύγωμεν μαζί.

Ἡ Γουίλελμίνᾳ ἐξηφανί-
σθη ἔρπουσα.

Ἀμα οἱ δύο ἄνδρες ἀπε-
μακρύνθησαν, τὸ κοράσιον,
καθισμένον εἰς τὴν σκιὰν ἐνὸς
δένδρου, ἐσηκώθη.

— Ἀς υπάγω νὰ εἰδοποιή-
σω τὸν Μπαμποῦ, εἶπε.

Εὔρε τὸν πιστὸν ὑπηρετὴν
ἐκεῖ πλησίον, καὶ τῷ ἀνεκοί-
νωσεν ὅλα ὅσα εἶχεν ἀκούσῃ.

Τὶ ἄρα γε ἦσαν τὰ ἀπαίσια
σχέδιά των, ἐσυλλογίζετο ἡ
Γουίλελμίνᾳ, ἀλλὰ καμμίαν
ἀπάντησιν εἰς τὴν ἀπορίαν

τῆς δὲν ἠμποροῦσε νὰ εὔρῃ...
Μετά δύο ὥρας, ὁ Κάφρος καὶ ἡ μι-
κρά του κυρία ἐπέστρεψαν εἰς τὸ σπίτι.

— Ἐνθυμοῦ καλά ὅσα εἶπαμεν, ἐπιθύ-
ρουν ἡ Γουίλελμίνᾳ εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μαύ-
ρου. Ἀῦρον φεύγω... Ἀλλὰ νὰ τοὺς
προσέχῃς ὅσον ἐγὼ θὰ λέπω... προπάν-
των τὴν θεῖαν Παυλίαν καὶ τὴν Λενέτ-
ταν... καὶ τὴν μικρὰν Γαλλίδα που
εἶνε τόσο χαριτωμένη... Ὅσον διὰ τὴν
Ἀγγλίδα... (πρὸς στιγμὴν ἐδίστασε.)
ἂ, ἂς εἶνε... ὑπερασπίσου τὴν καὶ αὐ-
τήν, ἂφ' οὗ τὴν ἀγαποῦν. Καὶ τώρα ὁρ-
κίσου ὅτι θὰ τοὺς ὑπερασπισθῇς, εἰπε σφίγ-
γούσα τὴν χεῖρά του.

— Τὸ ὀρκίζομαι! ἀπεκρίθη ὁ Μπα-
μποῦ.

Ἡ Γουίλελμίνᾳ ἀπεμακρύνετο.

— Κυρία! τὴν ἐφώναξεν ὁ πιστὸς
ὑπηρετὴς.

Ἡ Γουίλελμίνᾳ ἐγύρισε.

— Μείνετε, σᾶς παρακαλῶ! ἰκέτευ-
σεν ὁ Μπαμποῦ, συνάπτων τὰς χεῖρας ἂν
πάθετε κανένα κακὸ ἐστὶν μεγάλο πό-
λεμον ποῦ πηγαίνετε... ἂν σκοτωθῇτε...

— Ὁ Πίετ Οὐδὺς θὰ ἔμεινεν; ἠρώτη-
σεν ἐκείνη.

Ὁ μαῦρος κατεβίβασε τοὺς δακρυσμέ-
νους ὀφθαλμούς του.

— Λοιπὸν; εἶπε τὸ κοράσιον.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν, τὸν ἀ-
φῆκε.

Τὴν ἐπαύριον, ἡ Γουίλελμίνᾳ εἶχε γί-
νῃ ἄφαντη, μαζὶ μὲ τὸν Μαριμπὴν καὶ
τὴν Κάνυαν.

— Τί ἀγρίοπαιδο! ἐπιθύρουν μελαγ-
χολικῶς ἡ κυρία Ρίσις, δὲν μας ἀγα-
ποῦσεν.

Ὅχι, ὅχι, θεῖα Παυλίνα ἡ Γουίλελ-
μίνᾳ σᾶς ἀγαποῦσεν. Ἀλλ' εἰς τὴν καρ-
δίαν τῆς εἶχεν ἄλλην ἀγάπην ἰσχυροτέ-
ραν. — τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος.

Καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ τὴν ἀπέσπα σήμε-
ρον ἀπὸ τὰς ἀγκάλας σας.

Δικαίως ἀνησυχήσασα διὰ τὴν συνωμο-
σίαν τοῦ Κινέζου καὶ τοῦ Ζουλοῦ, — με-
λονότι δὲν ἤξευρε καλὰ-καλὰ εἰς τί ἀπε-
βλεπεν, — ἡ Γουίλελμίνᾳ εἶχε κάποιον
προαίσθημα κακόν... ἐφαντάζετο ὅτι
κάποια συμφορὰ ἠπειλεῖ τοὺς φίλους τῆς
καὶ ἀνατρίχιδε.

Καὶ ὅμως ἔφυγε.

Προπαντὸς ἦτο κόρη τοῦ Τράνσβαλ,
ἦτο Βοεροπούλα. Ἡ πατρίς τῆς εἶχεν
ἀνάγκην ὅλων τῶν τῶν τέκνων, μεγά-
λων καὶ μικρῶν...

Ἡ καρδιά τῆς Γουίλελμίνᾳς συνεσφίγ-
γετο, ὁσάκις ἐνεθυμίζετο τὴν νυκτερινὴν
σκηνὴν τοῦ δάσους... Ἡ ἀνησυχία τῆς
θὰ ἦτο ἀκόμη μεγαλητέρα, ἂν ἤξευρεν
ὅτι ὁ Ζαφουράνας καὶ ὁ Σελέσκος ἔφυ-
γαν ἀπὸ τὸ Ζοννεστράλε τὴν ἰδίαν ἡμέ-
ραν, ποῦ ἔφυγε καὶ αὐτή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

Τὴν παραμονὴν, ἡ μάχη συνήφθη λυ-
σαλέα καὶ αἱματηρά. Ἀρχηγούμενοι
ὑπὸ τοῦ Προέδρου Κρούγερ καὶ τοῦ στρα-
τηγοῦ Ζουμπέρ, οἱ Βόερς ἐνίκησαν τοὺς
Ἀγγλοὺς εἰς τὸ Κολέσσον, εἰς τὰ βόρεια
τῆς Νατάλης.

Μετά τινος ὥρας, αἱ ὁποῖαι ἐχορηγῇ-
θησαν πρὸς ἀνάπαυσιν, οἱ νικηταὶ εἶχον
ἐκκινήσῃ, διηρημένοι εἰς δύο σώματα,
ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἐν, ὑπὸ τὰς διαταγὰς
τοῦ στρατηγοῦ Ζουμπέρ, διηυθύνετο πρὸς
νότον.

Μὲ προσεκτικὸν τὸ βλέμμα, μὲ τὸν
δάκτυλον ἐπὶ τῆς σκανδάλης τοῦ ὅπλου,
οἱ ἄνδρες ἐκείνοι ἐβάδιζον ἐπιφυλακτι-
κῶς, φοβούμενοι ἐξαφνικὴν ἐπίθεσιν

ἐκ μέρους τῶν ἀγγλικῶν στρατευμάτων.
Ἐβρέχεν.

Ἐπὶ τοῦ λασπώδους ἐδάφους ἐκολλοῦ-
σαν οἱ πόδες τῶν στρατιωτῶν. Οἱ χεῖ-
μαρροι, πλημμυρισμένοι, ἐξεχειλίζαν.

Ἀφροὶ οἱ στρατιῶται, χωρὶς νὰ τοὺς
μέλῃ διὰ τὴν κακουχίαν, ἐβάδιζαν εὐ-
θύμως, ἀκολουθοῦντες τὸν ἀρχηγόν των,
ὁ ὁποῖος συνωμίζει οἰκείως μετ' αὐτῶν.

Τὸ ἀπόσπασμα ἔφθασε παρὰ τὴν γραμ-
μὴν ἐνὸς σιδηροδρόμου. Ἦτοιμάζετο νὰ
τὴν περάσῃ, ὅταν πλάσμα ἐλαφρόπουλον ὡς
δορκὰς ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ ἀντίπερον
ὑψωμα, τοῦ ὁποῖου κατῆλθε τὴν κλιτὺν
μὲ ὄλην τὴν ταχύτητα.

Ἦτο ἡ Γουίλελμίνᾳ.

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

Ὁ Σάντσος ἄρχισε νὰ μετανοῇ ποῦ ἐγένετο
ἱπποκόμος τοῦ Δὸν-Κιχώτη. Μιὰ μέρα ὅμως
ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι τὸ ἐπάγγελ-
μα αὐτὸ ἔχει καὶ τὰ καλά του.

Σὲ μιὰ ἐξοχὴ κοταπράσινῃ, ἐστὶ σκιά τῶν
δένδρων, εἶδεν ἕνα βῶδι ὁλόκληρο νὰ γυρίζῃ
ἐστὶ σούβλα, μπροστὰ σὲ φωτιά δυνατὴ.

Τὸ βῶδι αὐτὸ ἦταν παραγεμισμένον μὲ δώ-
δεκα γουρουνόπουλα τοῦ γάλακτος.

Ἐστὶ φωτιά ἐβράζαν ἔξη πελώρια καζά-
νια. Κότες, χῆνες, πάπιες, λαγοί, κουνέ-
λια, πέρδικες καὶ ἄλλα διάφορα ἔλα σφαγ-
μένα, ἐπερίμεναν τὴ σούβλα γιὰ νὰ ψηθοῦν.

Ἐκεῖ κοντά, ἐβλεπες βουνὰ ὁλόκληρα ἀπὸ
ψωμιά, ἀπὸ τυριά, ἀπὸ πατάτες, ἀπὸ χόρτα,
ἀπὸ φρούτα.

Πενήντα μάγειροι καὶ μαγείρισσες ἐμαγεί-
ρευαν, βοηθούμενοι ἀπὸ ἕνα πλῆθος παιδιὰ
καὶ κορίτσια.

Ὁ ἱππότης καὶ ὁ ἱπποκόμος του βρέθη-
καν μέσα ἐστὲς προετοιμασίαις ἐνὸς γάμου.
Ἐπαντρεῦνταν ἕνας πλούσιος χωρικός, ποῦ
τον ἔλεγαν Ἀργύρη.

Ὁ Σάντσος, ὁ λαίμαργος Σάντσος, ἐκύττα-
ζεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὠραῖα πράγματα σαστισμέ-
νος, καὶ εἰς τὸ τέλος, — δὲν μπόρεσε ὁ κα-
κόμοιρος νὰ κρατηθῇ, κ' ἐζήτησε ἀπὸ ἕνα
μάγειρο τὴν ἄδειαν νὰ βουτήσῃ τὸ ψωμί του ἐστὶ ζουμί.

Ὁ μάγειρος ὅμως ἐβούτησε μέσα ἐστὶ καζάνι
μιὰ μεγάλη κατσαρόλα, κ' ἐβγάλε διαμιάς τρεῖς κότες καὶ δύο χῆνες. — Πάρ' τα! εἶπεν εἰς τὸν Σάντσον.

— Νὰ τα πάρω; καὶ μὲ τί;

— Πάρε μαζὶ καὶ τὴν κατσαρόλα.

Ὁ Σάντσος δὲν ἐστάθη νὰ τοῦ το ξαναποῦν. Ἀρπάξε τὴν κατσαρόλα, ἐπῆγε ἐς ἕνα παράμερο, καὶ ἀρχι-
σε νὰ τρώγῃ μὲ ὄλην τὴν ἡσυχίαν καὶ μὲ ὄλην τὴν ὀρεξί.

Ὅμως, τὸν Φασουλάκη — Δὸν Κιχώτην, σὰν νὰ ἦτον κανένα σημαντικὸν ὑποκείμενον, τὸν ἐπροσκάλεσαν νὰ
καθήσῃ ἐστὶ τραπέζι τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύφης.

[Συνέχεια προσεχῶς.]

Μὲ τὸ τουφέκι ἐστὶ χεῖρ, μὲ τὸ πρί-
σωπον κατσκοπισμένον, ἔτρεξεν εἰς προ-
πάντησιν τῶν Βόερς.

Κατὰ πόδας τὴν ἠκολούθουν σκιρτῶν-
τες ἡ Κάνυα καὶ ὁ Μαριμπῆς.

Ἡ ἀγρία ζωὴ, τὴν ὁποῖαν ἐξῆ πρὸ ἐ-
νὸς καὶ πλέον μηνός, εἶχεν ἀποδώσῃ εἰς
τὸν λέοντα μέρος τῆς φυσικῆς του ἀγρι-
ότητος.

Ἐγρύλλισεν ὑποκώφως καθὼς ἐπλη-
σίχζε τὸ ἀπόσπασμα.

Εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων ἀπὸ τοῦ
ἀρχηγοῦ, τὸ κοράσιον ἐστάθη ἐνώπιόν του.

Κατ' ἀρχὰς προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ ἥρωος
τοὺς μεγάλους φωτεινοὺς ὀφθαλμούς
τῆς, πλήρεις ἀφῶνου θαυμασμοῦ. Ἐπει-

τα, καθοσυχαζούσα μὲ τὴν χεῖρά της τὸν
λέοντα, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ γογγύ-
ζῃ, εἶπε:

— Στρατηγέ, κρύψετε γρήγορα τοὺς
ἄνδρας σας... Ἀγγλικὸν τραῖνον, φορ-
τωμένον μὲ πολιορκηθῆ, θὰ περάσῃ ἀπὸ
ἐδῶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ.

Ὁ Ζουμπέρ ἐκύτταξε μ' ἐκπληξιν τὸ
κοράσιον αὐτό, τὸ ὠπλισμένον ὡς γηραι-
ος Βόερ.

— Ποιὸς σοῦ το εἶπεν; ἠρώτησε.

— Τὸ ἤκουσα εἰς τὸ ἀγγλικὸν στρα-
τόπεδον.

(Ἐπεται συνέχεια)

KIMON AΛΑΓΙΑΝ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Βραβεύθηκε υπό το ψευδώνυμον

Δημοκρίτης Ναταργός

Είς τὸν 69ον Διαγωνισμόν τῶν Δύσεων

(Ἰδὲ Διάπλασιν τοῖς 1901, σελ. 402.)

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΕΡΑΣ

Ὁ Ἀέρας θύμωσε,
 μέ τὸν Ἥλιο μάλλωσε
 Ὁ Ἀέρας ἔλεγε :

«Εἰμι δυνάτωτερος !»

Καὶ ὁ Ἥλιος ἔλεγε :

«Σὲ περὶ τὴ δύναμι !»

Ἦνας γέρος γεωργός

μέ τῇ μαύρῃ κάπα του

ἔς τὸ χωράρι πῆγαινε .

Ὁ Ἀέρας λάλησε :

«Ὅποιος ἔχει δύναμι

παίρνει ἀπὸ τὸν γέροντα

τὴν χονδρὴ τὴν κάπα του !»

Φύσησε, ξεφύσησε,

ἔσκαψε ἔς τὸ φύσημα

ἄδικος ὁ κόπος του

κρύωσεν ὁ γέροντας

καὶ διπλὰ τυλίχθηκε

ἔς τὴν χονδρὴ τὴν κάπα του.

Καὶ ὁ Ἥλιος λάλησε :

«Ὅποιος ἔχει δύναμι

παίρνει ἀπὸ τὸν γέροντα

τὴν χονδρὴ τὴν κάπα του !»

Ἐφείεν δολοφονίαν,

καλωσύνη σκόρπισεν

ἔβγαλεν ὁ γέροντας

τὴν χονδρὴ τὴν κάπα του .

Πάλι ἐαναλάλησε :

«Ἀκουσε καὶ μάθε το

σὲ περὶ τὴ δύναμι,

γιατὶ πᾶς μετ' τὸ κακὸ

κ' ἐγὼ πάω μετ' τὸ καλὸ .

(Ἀπὸ τοῦ «Παραμύθου».)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΔΕΚΑ ΠΑΙΔΙΑ !

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

(Τέλος· ἴδε σελ. 46.)

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (ἔξω φρενῶν): — Περιπνευ-
 μονία; !! Μ' αὐτὸ εἶνε πολὺ σοδάρων!

ΚΟΥΛΑ: — Ἄ μπᾶ! μὴ φοβῆσθαι, κα-
 λὲ μου θεῖτε! (Κάθεται πλησίον του, εἰς μι-
 κρὸν σκαμνίον, καὶ του χαϊδεύει τὸ χέρι.) Τὰ
 γιὰ τὰς μερὲς καλὰ... Ἐπειτα, ἄρ' οὐ
 ἐγγυᾶται γι' αὐτοὺς ὁ ἱατρός, δὲν πρέπει
 σὲς νάνησυχῆτε.

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (Μειδιῶν): — Εὐχαριστῶ,
 μικρούλα μου... Μόνον ποὺ ἀκούω τὴ
 φωνούλα σου, ἡ τυγάδι... εἶμαι καλλιτε-
 ρα... Σὺ δὲν εἶσαι ἀτκατὴ σὺν τοὺς ἄλ-
 λους. (Στενάζων.) Τί εὐτυχεῖς που εἶνε
 ἐκεῖνοι οἱ θεῖτοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μόνον
 μίαν ἀνεψούλαν σὺν κ' ἐσέ... Ἐγὼ ὅμως
 ἔχω ἄλλα ἐννέα ἀνήψια... — Εὐρίεις,
 μικρούλα μου, νὰ διαβάζεις καὶ νὰ γρά-
 φεις;

ΚΟΥΛΑ (ἔκπληκτος): — Μπᾶ! δέκα χρ-
 νῶν κορίτσι νὰ μὴν ἡξέυρη νὰ διαβάζῃ
 καὶ νὰ γράφῃ;... Ἐγὼ ἡξέυρη καὶ ὁ-
 ταν ἦμουν ἔξω χρονῶν.

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (Μειδιῶν): — Μὲ συγχωρεῖ-
 τε, δεσποινίς· δὲν το εἶπα διὰ νὰ σας προσ-
 βάλῃ... Ἄς εἶνε· γιὰ νὰ ἰδοῦμε λοι-
 πὸν πῶς διαβάζεις. Πάρε τὴν ἐφημερίδα
 καὶ διάβασέ μου λιγάκι.

ΚΟΥΛΑ: — Ὁ μπαμπᾶς δὲν μάφνει
 ποτὲ νὰ διαβάζῃ ἐφημερίδες. Ἐγὼ ὅμως
 μαζί μου ἓνα βιβλιαράκι μὲ παραμύθια.
 Θέλετε νὰ σας διαβάσω κανένα παραμύθι;

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (λαμβάνων θέσιν ἀναπαυτικῶ-
 τέραν εἰς τὴν πολυθρόναν του): — Ναί, ναί,
 μικρούλα μου, διάβασε. (Καθ' ἑαυτὸν):
 Τί χαριτωμένο κοριτσάκι!

ΚΟΥΛΑ (Προσποιουμένη ὅτι ἀναγινώσκει):
 — Μία φορά κ' ἕναν καιρὸ ἦτον ἓνας
 θεῖος πολὺ-πολὺ καλός, κ' ἐκατοικοῦσε
 ἔς ἓνα σπίτι πολὺ-πολὺ ὠραῖο. Ὁ θεῖος
 αὐτὸς εἶχεν ἓνα ἀνεψιὸν μὲ τὴν γυναικᾶ
 του καὶ μὲ τὴν κόρην του· ἄλλ' αὐτοὶ ἐ-
 κατοικοῦσαν μακράν, καὶ ὁ καλὸς θεῖος
 ἦτο μόνος, (κυττάζει μὲ τρόπον τὸν Ἀργυρί-
 αδην.) καὶ κάποτε ἐμελαγχολοῦσε ποῦ
 δὲν ἦτο οὔτε μπαμπᾶς οὔτε παππούς.

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (ἀκούων καταγοητευμένος): —
 Λαμπρά! πολὺ ὠραῖα διαβάζεις... Καὶ
 τὸ παραμύθι σου μ' ἐνδιαφέρει πολὺ.
 Ἐμπρός.

ΜΗΤΡΟΣ (εἰσβάλλει ὡς βόμβα καὶ φωνάζει):
 — Ὁ κύριος Βασιλειάδης!

ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ (εἰσέρχεται καὶ σταματᾷ
 συγκεκλιμένος, βλέπων τὴν Κούλαν παρὰ τοὺς
 πόδας τοῦ θεοῦ του, μὲ τὸ βιβλίον ἔξω χέρι):
 Καλὲ μου θεῖτε!... καλὲ μου θεῖτε!

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (προσπαθῶν νὰ σηκωθῇ): —
 Ἀγγελε! ἀνεψιέ μου!... ἀγαπητέ μου
 φίλε!... (ἀνταλλάσσουσιν θερμὰ φιλήματα);
 Βλέπεις; βλέπεις τί καλοὶ φίλοι ποῦ
 ἐγίναν μετ' τὴν κόρην σου; Σὺν νὰ

ἐγνωρίζομεθα χρόνια. Ὅσον διὰ τοὺς
 ἐννέα ἄλλους... ὁ ἱατρός ἐγγυᾶται.

ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ (ἔκπληκτος): — Τοὺς ἐννέα
 ἄλλους;... ὁ ἱατρός;...

ΚΟΥΛΑ (Μειδιῶσα): — Ναί, ναί, μπα-
 μπᾶ... θὰ σου ἐξηγήσω τὸ πρᾶγμα...

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (πρὸς τὸν ἀνεψιὸν του): — Θέ-
 λεις νὰ μου τελειώσῃ τὸ παραμύθι τῆς,
 ποῦ μάφνει ὑπερβολικά;

ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ: — Εὐχαρίστως, θεῖτέ μου,
 πολὺ εὐχαρίστως! (Κάθεται. Ὁ Μητρός ἐξ-
 έρχεται.)

ΚΟΥΛΑ (ἐξακολουθοῦσα τὴν δῆθεν ἀνάγνωσιν):
 — Λοιπὸν ὁ καλὸς αὐτὸς θεῖος ἀπεφάσισε
 νὰ γράψῃ ἔς τὴν Ἀμερικὴν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ
 τοῦ ἀπῆλθοντο ὅτι ὁ κύριος Βασιλειάδης
 ἦτο ὑπάρχον μόνος καὶ εἶχε δέκα παιδιά.
 Ἀλλὰ εἶχεν κάμῃ λάθος, ἐπειδὴ ὑπάρ-
 χουν πολλοὶ Βασιλειάδαι. Ὁ ἀληθινὸς
 Βασιλειάδης, ὁ ἀνεψιὸς του, δὲν ἔχει παρὰ
 μόνον μίαν κόρην.

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (ἀναστενάζων): — Ἀχ! εὐτυ-
 χής, πολὺ εὐτυχής αὐτὸς ὁ κύριος Βα-
 σιλειάδης. Ἐξακούουθες, μικρή μου.

ΚΟΥΛΑ (ἐξακολουθοῦσα): — Ὁ ἀληθινὸς
 λοιπὸν Βασιλειάδης ἐρχεται εἰς τὴν ὠ-
 ραίαν Ἑλλάδα, κ' ἐκεῖ μακρῶς ὅτι ὁ θεῖος
 του τὸν ἐπροσκάλεσε μόνον καὶ μόνον δι-
 ὅτι εἶχε δέκα παιδιά... Τί νὰ καμῇ τότε;

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ: — Ἀνόητος! ἡλίθιος!
 βλάζῃ ὁ καλὸς αὐτὸς θεῖος!

ΚΟΥΛΑ (Μειδιᾷ κυρίως καὶ ἐξακολουθεῖ):
 — Ἡ μικρὰ κόρη σπάζει τὸ κεφάλι τῆς
 νὰ εὐρὴ τρόπον θεραπείας, καὶ λέγει με-
 τὸν νοῦν τῆς: Ἐγὼ θὰ παίζω τὸν ρόλον
 τῶν ἀνυπάρχοντων ἀδελφῶν μου, διὰ νὰ πο-
 δεῖξω εἰς τὸν καλὸν μου θεῖον, ὅτι τὸ ἡ-
 συχον σπῖτι του θὰ ἐγίνετο ἄνω-κάτω,
 ἂν ἦσαν ἐδῶ δέκα διαβολοπαῖδα!

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (ἔξαφνα ἐννοῶν τὰ πάντα): —
 Ἄ, τὴν πονηρή!... τὴν κατεργαροῦ-
 λα!... Κ' ἐγὼ νὰ μὴν καταλάβω τί-
 ποτε!...

ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ (αὐστηρῶς): — Πῶς; ἡ κό-
 ρη μου ἐτόλμησε νὰ...!

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (κατεβάζει μὲ τὴν χεῖρά του
 τὸν βραχίονα τοῦ κ. Βασιλειάδου): Μὴν τὴν
 μαλλώνῃς, ἔχει νὰ κάμῃ μαζί μου... Ὡ-
 στε λοιπὸν μόνον αὐτὸ τὸ παιδί ἔχομεν;
 Ἀλήθεια;... Εἶσαι βέβαιος;

ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ: — Θεῖτέ μου...!

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (ἀτενίζων τὴν Κούλαν): — Ἄ!
 δὲν μπορῶ πᾶ νὰ κάμω χωρὶς αὐτήν.
 Ἀγγελε, διόρθωσέ τα σὺ ὅπως ξεύρεις.
 Ἡ ἄφισέ μου τὴν κόρην σου, ἡ ἐλάττε
 νὰ κατοικήσῃ ἐδῶ... Τὸ σπῖτι εἶνε τό-
 σφ μεγάλο!

ΚΟΥΛΑ (περιχαρής): — Ναί, ναί, μπα-
 μπᾶ! Νὰ μένωμεν ἐδῶ, μαζί μετ' τὸν θεῖ-
 ον! Ἡ μαμά το θέλει πολὺ... κ' ἐγὼ καὶ
 ὅλοι!

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (πρὸς τὸν ἀνεψιὸν του): — Τί
 χαριτωμένη ποῦ εἶνε... Τῆς μοιάζει
 ἀρὰ γὰρ ἡ μητέρα τῆς;

1902

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

55

ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ: — Ἄ! ἡ Κούλα μου εἶνε
 ἀπαράλλακτη ἡ μητέρα τῆς...

ΜΗΤΡΟΣ (εἰσέρχεται: τρέχων καὶ φωνάζων):
 — Ἡ κυρία Βασιλειάδαινα εἶνε κάτω...
 Μ' ἔστειλε νὰ σας ρωτήσω ἂν μπορῇ
 νάνεβῃ...

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (ἐγείρμενος μὲ ἀρετὴν εὐκο-
 λην): — Ὁχ! Ὁχ ὑπάγω ὁ ἴδιος νὰ ὑπο-
 δεχθῶ τὴν ἀνεψιάν μου! (Στηρίζεται ἀπὸ
 τὸ ἓνα μέρος εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ἀνεψιοῦ του,
 καὶ πέρνει τὸ μαστοῦν του διὰ νὰ στηριχθῇ ἄ-
 πό τὸ ἄλλο. Ἡ Κούλα ὅμως τοῦ το πέρνει σιγά,
 καὶ κρατεῖ μὲ τὸ ἓνα χέρι, καὶ παρουσιάζει τὸ ἄλ-
 λο, διὰ νὰ νικηταστήσῃ τὸ μαστοῦν. Οὕτως ὁ κ.
 Ἀργυριάδης προχωρεῖ στηριζόμενος ἐπὶ τῶν δύο.)

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (Μειδιῶν πρὸς τὸν ἀνεψιὸν του):
 Ἡ βακτηρία τοῦ γήρατός μου! (πρὸς τὴν
 Κούλαν.) καὶ ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ μου!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(Μιασκὴν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀπορία τῆς Νεράιδας τῶν Σπετσῶν:

— Περιέργων πρᾶγμα! Ὅσες φορές ἔκλεισα τὰ
 μάτια μου μπροστὰ τὸν καθρέπτη, γιὰ νὰ ἰδῶ
 πῶς εἰμαι σὺν κοιμουμένῃ, ἔτυχε πάντα νὰ εἶνε
 σκοτάδι, καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἰδῶ τίποτε!

(Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ ἑξοριστοῦ Ναπολέοντος)

Κατὰ τὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις τοῦ Κουφιο-
 κεφαλᾶκη:

— Καὶ εἰς ποῦ ἐφθασες εἰς τὴν Γραμματικὴν;
 — Ἐως τὴν σελίδα σαράντα...

(Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ ἡρώου τοῦ Ἀλάνδρου)

Ἡ ὑπέρητρια:

— Νὰ κυτῶσθαι τὸ κουδούνι, κυρία;

Καὶ ὁ μικρὸς Τότης:

— Μπᾶ! καὶ τί σου ἔκαμε;

(Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Κερατοῦ Κόλπου)

Ἡ Γιαγιά: — Δὲν ξέρω γιὰτὶ βλέπω τόσα
 πολλὰ ὄνειρα τῇ νύκτα...

Ἡ Λιλιὰ: — Μά, γιαγιά, σέξ εἶπατε ὅτι
 χωρὶς γυαλιὰ δὲν βλέπετε τίποτε. Πῶς, τῇ νύ-
 κτα ποῦ τα γράζετε, βλέπετε ὄνειρα;

(Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Μαύρης Προσωποδόρφου)

ΔΙΑΦΗΜΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗ τὴν πρώτην ἐπιστολὴν ποῦ μου
 ἔστειλεν ἡ νέα μου φίλη Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ,
 ὡς πρότυπον ἐπιστολῆς συντόμου, περιεκτικῆς
 καὶ καλογραμμένης:

* * * * *

«Ἀγαπητὴ μου Διάπλασι,
 «Δὲν δύναμαι νὰ φαντασθῇ τὴν χαρὰν μου,
 «ἦταν εἶδα ὅτι τὸ πρωτοχρονιάτικο δῶρόν μου
 «ἦτο σὺ, Διάπλασις μου. Τὴν χαρὰν ταύτην
 «συμμερίστησαν καὶ αἱ μικρότεροι ἀδελφαί
 «μου, θαυμάζουσιν τὴν ἀπαράμιλλον καλαισθη-
 «σιαν σου.

«Σοῦ ἀναγγέλλω λοιπὸν ὅτι θὰ λαμβάνω μέ-
 «ρος εἰς ὅσους Διαγωνισμοὺς δύναμαι. Πρὸς τὸ
 «παρὸν, λαμβάνουσα μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν
 «τῶν Δύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ὅθεν
 «ἔχω ἀνάγκη νὰ ἀπαιτουμένου χάρτου· ὅθεν
 «σε παρακαλῶ νὰ μου στείλῃς ἓνα φάκελλον,
 «τοῦ ὁποῖου τὸ ἀντίμιον σοῦ ἐσοκλείω.
 «Σοῦ προτείνω δὲ τὰ ἑξῆς ψευδώνυμα, ἐλπί-
 «ζουσα ὅτι: θὰ μου ἐκλέγῃς τὸ ὠραιότερον:
 «Γραμματοφόρος Περιστερά, Ἰανθοφόρος, Κρι-

«νον ἐν Χιόνι, Ἐαρινὸν Κύμα, Μεσημβρινὴ
 «Ἀκτὴ, Παλλὰς, Ἀερίαια Ὑδρα, Ροδοδάκτυ-
 «λος Ἥώς, Τὸ Μῆλον τῆς Ἐριδος καὶ Ἀργώ.
 «Πεποθῆναι ὅτι θὰ ἐκτελέσῃς ἐγκαίρως τὴν
 «παραγγέλιάν μου, σὲ ἀσπάζομαι
 «ἡ νέα σου φίλη Α. Α.»

Ἐλαβα ὑπ' ὄψει μου τὴν παραγγέλιάν σου,
 φίλε Δ. Δημητριάδη. Ἐλληνοαγγλικὸν καὶ ἀγ-
 γλοελληνικὸν Λεξικὸν γνωρίζω μόνον τὸ τοῦ κ.
 Ι. Περδανθοῦ εἰς δύο τόμους, ἕκαστος τῶν ὁ-
 ποιῶν τιμᾶται φρ. 11.

Λοιπὸν ὁ συνεργάτης μου κ. Ἀλκίδης, κατὰ
 τὴν ὑπόσχεσίν μου, σᾶς ἐξηγεῖ σήμερον τὸ ὠ-
 ραιὸν παιγνίδι τῶν Ζωντανῶν Αἰνιγμάτων. Ὅσοι
 δὲν τὸ ξέρετε, θὰ το δοκιμάσετε βέβαια εἰς
 πρώτην ευκαιρίαν καὶ θὰ μου γράψετε.

Ναί, ναί, Πέτρα Σκανδάλου· ἀκριδῶς τὴν
 ἡμέραν ποῦ ἦλθε εἰς τὸ Γραφεῖόν μου (5 Φε-
 βρουαρίου) καὶ μας ἤρρε ἄνω κάτω, ὡς τὸν
 ὀλίγον ὥραν, ἡ κυρία Τίκα Γρ. Ξενοπούλου ἀ-
 πέκτησεν ἓνα χαριτωμένον κοριτσάκι Φανιάζε-
 σαι πλέον τὴν χαρὰν τοῦ κ. Φαίδωνος, καὶ δῶκεν
 μας, καὶ προπάντων τῶν μικρῶν ἀδελφῶν τοῦ
 Ἀνανία. Ἐπὶ τῇ ευκαιρίᾳ αὐτῇ, ἔδωκα ἀμνη-
 στεῖαν μίαν ἡμέραν καὶ εἰς τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὁ-
 ποῖος ἦλθε νὰ ἰδῇ τὸ νεογέννητον—ἀλλ' ἐπέστρε-
 ψε πάλιν εἰς τὴν ἑστῶσαν του, περιμένων τὴν
 κρίσιν... τῆς Κυριακῆς.

Ἐστειλά καὶ πάλιν ἄγγελιας, καὶ σ' ευχαρι-
 στῶ θερμῶς διὰ τὰς φροντίδας σου, Μαρίδα τοῦ
 Εὐδρίπου. Σὲ συγγαίρω καὶ διὰ τὴν εὐγενῆ σου
 πράξιν. Νὰ εἴπῃς μόνον εἰς τὸν νέον μας φίλον
 ὅτι πρέπει νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος, καὶ νὰ ἐκλέξῃ
 ἄλλο ψευδώνυμον, ὅτι αὐτὸ ποῦ προτείνει δὲν
 ἡμπορῶ νὰ τοῦ το δώσω.

Σμαράγδινον Περιδέραιον, δεκτὸν τὸ νέον
 ψευδώνυμον. Πολὺ ἐγέλασα μὲ τὸ παράδοξον ὀ-
 νεῖρον σου· ἀλλὰ μὲ τὴν δικαίωμά σου εἶπα
 πῶς νομίζεται ὁ Καρδιογράφος...

Κλάδε Μερσίνης, σήμερον δημοσιεύω τὴν
 πρότασιν σου περὶ ἀλληλογραφίας. Ἄν τὸ Ζιζά-
 ριον τοῦ Γυμνασίου δεχθῇ, θὰ σε εἰδοποιήσω
 διὰ τοῦ σύλλου, καὶ ὅτε σὺ πρώτος θὰ τοῦ
 στείλῃς ἐπιστολὴν διὰ τοῦ γραφείου μου. Θὰ τὴν
 βάλῃς μέσα εἰς ἀνοιχτὸν φάκελλον, — διὰ νὰ τὴν
 ἀναγνώσῃ καὶ ἐγώ—καὶ θὰ ἐσοκλείσῃς ἐν τρια-
 κοντάλετον γραμματίσῃ. Ἐπειτα τὸ Ζιζά-
 ριον Γυμνασίον θὰ σου ἀπαντήσῃ ἀπ' εὐθείας
 μέν, ἂν θὰ τῷ ἔχῃς φανέρωσιν τὸ ὄνομα σου καὶ
 τὴν διεύθυνσίν σου, διὰ τοῦ γραφείου μου δέ, ἂν
 τῷ γράψῃς μόνον μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου.

Πρὸ πολλοῦ ἐλπίθηναι αἱ Ἀσκήσεις σου,
 Σεμνὴ Κόρη. Νὰ ἰδοῦμεν λοιπὸν, θὰ βραβεύῃς
 πέτος ποῦ σου ἔλαξε τὸ νόμισμα τῆς πῆτας;
 Πολὺ καλὸς οἶκός σου αὐτός!

Σ' ευχαριστῶ διὰ τὰς ὠραίας σου εὐχάς,
 Ἐλληνικὴ Σημαία. Μὲ μεγάλην μου χαρὰν
 σ' ἐπαναβλέπω εἰς τὸν κύκλον μας, καλὴ καὶ
 παλαιὰ μου φίλη.

Φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου, Σιωπηλὴ Νύξ,
 ὅταν ἔλαβες τὸ ὠραιὸν δῶρον τῆς νοῦας σου.
 Ἐν χρυσόδετον Λεύκωμῃ Μικρῶν Μουσικῶν ἐκ
 τοῦ γραφείου μου. Βεβαίως, θὰ το δώσῃς εἰς
 πολλοὺς νὰ σου γράψουν, καὶ καθένας θὰ συμ-
 πληρώνῃ ἐν τετραδίον. Καὶ ἐπειδὴ τὸ Λεύκωμα
 ἔχει 25 τετράδια, θὰ ἔχῃς τὰς ἀπαντήσεις 25
 φίλων σου.

Αὐτὸ ἐννοεῖται, Στραβοῦλο. Δωρεὰν δημο-
 σιεύω 3-5 προτάσεις Μ. Μυστικῶν τοῦ καθενὸς
 εἰς κάθε φύλλον (μὲ τὴν σημάν καὶ ἐφ' ὅσον
 ἔχω τόπον.) Ἐπὶ πληρωμῇ ὅμως, εἰς τὰς Μι-
 κράς Ἀγγελίας, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ δημοσιεύσῃ
 ὅσας θέλῃ διαμῖδας.

Θάλλων Φοῖνιξ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου ἐ-
 ξέλεξα πρὸς ἀνταπόδοσιν τοῦ παλαιοῦ Οἰσυν-
 εργάτη μου σ' ευχαριστοῦν δι' ὅσα γράφεις.
 Τὸ ἐπιστολὸν σου μ' ἔμαθε κατὰ, διότι κ' ἐγώ
 δὲν ἔξευρα, ὅτι ἅμα καθίσῃ κανεὶς κάτω, οἱ ἄ-
 γριοι μανδρόσφυλοι δὲν τὸν περρίζουν.

Σκιὰ Ἀρούς, ἡ ἐπιστολή σου καὶ πάλιν ὠ-

ραιστάτη

